

Petak, 17.12.2010.g.

Dosta često sam, i u propovijedima raznih svećenika na misama i u raznim člancima i knjigama koje sam pročitao, nailazio na komentare o raznim oblicima vanjskog svjedočenja i pokazivanja svoje vjere. Kod raznih vanjskih detalja, sa kojima svjedočimo i pokazujemo svoju vjeru, svatko od nas ima drugačiji način na koji to radi. I kada se treba prekrižiti, i kada se treba pomoliti, i kada treba pjevati neku pjesmu, i kada treba primiti hostiju, itd.

Za mnoge ili skoro za sve te tehničke karakteristike naše vjere, Crkva je kroz stoljeća svojeg postojanja propisala i točan način na koji se nešto radi i sve to navela u svojim crkvenim propisima. Za neke znamo a za neke nećemo nikad ni saznati jer običan vjernik se s nekim detaljima nikada neće susresti ili će se susresti ali nikada neće razmišljati da li oni trebaju biti ovakvi ili onakvi.

Tako na primjer, mnogi vjernici se mole molitvu Krunice, Djevice Marije ili neku drugu, ali nikada nisu razmišljali o tome da tu istu krunicu, "čislo", kako se to kod naziva, nose oko vrata kao svjedočenje svoje vjere.

Ili, mnogi vjernici, koji hodaju na mise, ne kleknu kod njezinih pojedinih dijelova, ili ne pognu glavu.

Ili, kod primanja hostije prilikom pričesti, neki tu hostiju prime od svećenika direktno u usta, neki prime na ruku pa ju onda stave sami u usta.

Neki vjernici kod molitve OČE NAŠ istu mole sklopljenih ruku a neki rašire ruke s pogledom u visinu, prema Bogu.

Neki se, prije jela, prekriže i zamole Gospodina da im isto blagoslovi a neki to naprave u sebi. Neki će se pred svakim raspelom prekrižiti a neki će samo kimnuti glavom ili uopće neće reagirati.

I puno drugih vanjskih znakova koji se pokažu ili ne pokažu. A iza svi tih pokazivanja i vanjskog manifestiranja svoje vjere doći će često do diskusija o tome što je dobro i što se i kako treba, a što nije dobro i što se ne smije. E, U TAKOVIM DISKUSIJAMA, VRLO ČESTO DO IZRAŽAJA DOLAZI LJUDSKO LICEMJERJE I KRŠĆANSKA OHOLOST. TADA VRLO ČESTO TU DOLAZI ZLO, sa svim svojim zamkama i oružjima.

U svojem obraćenju i rastu u vjeri, često sam dolazio do sve novih i novih spoznaja i načina kako se vrši i svjedoči katolička vjera, i u crkvi i van nje. I gledao sam druge oko sebe i učio od njih. Pa sam vidio o istoj stvari dva različita pristupa. Najgore bi mi bilo kada bih pitao svakoga zašto neku stvar čini na taj način i dobio bi dva različita odgovora. Zbunilo bi me to što bi svatko tvrdio da je njegov način ispravan. No, kako sam se "pročišćavao" od grijeha i rastao u vjeri i duhovnosti, tako sam počeo o svemu donositi svoje stavove. I često nisam bio siguran da li je to, kako nešto činim, dobro i u skladu s crkvenim propisima i običajima ili ne. No, ono što me nosilo u tim trenucima da to tako činim, bilo je "nešto" u meni, neki poriv da baš učinim onako kako sam učinio. S vremenom sam za sve stvari i načine življenja svoje vjere, u kojima sam imao dilemu, naučio pitati ili Gospodina ili Njegovu Majčicu ili nekog od svetaca, za kojega sam pretpostavio da bi mi mogao pomoći. Ili, najčešće sam tražio što o tome govori BOŽJA RIJEČ, BIBLIJA.

I, mogu vam reći da sam, barem do sada, našao sve odgovore koji su mi trebali. Gospodin mi je uvijek poslao neki znak, osobu, misao ili neki događaj, temeljem kojeg sam dobio odgovor na

svoju dilemu. Za sve to bih mogao reći da puno ili skoro u cijelosti ovisi o razini naše vjere i duhovnosti u kojoj se u nekom trenutku ili dijelu života nalazimo.

Npr., prije sam uvijek gledao one koji se prije jela prekriže, neki su to radili uz kratku molitvu nakon što su to prekrižili, dok su se drugi samo prekrižili, i to na brzinu, pa je izgledalo kao da ih je sram da ih netko ne vidi. I meni je s vremenom dolazila želja da se pomolim prije jela. Ali većinom, u društvima gdje sam se ja kretao, to nije bio običaj pa je i mene bilo sram da se onda prije jela javno prekrižim, pred svima. Onda sam došao u zatvor, počeo sam rasti u vjeri pa sam se počeo redovno križati, i prije i poslije jela. Da tražim od Gospodina blagoslov jela koje ću jesti i da mu se poslije zahvalim za jelo koje mi je dao jesti. Tamo u zatvoru sam imao više vremena i koncentracije za to pa sam to stalno radio. Kada sam izašao iz zatvora i došao kući, opet sam se zaboravio križati i zahvaljivati Gospodinu, jer to u mojoj okolini nitko nije radio pa se ni ja nisam ispočetka htio nametati. Tek sam se u zadnjih nekoliko tjedana počeo sve češće javno križati i zahvaljivati Gospodinu prije jela. Možda to nekome izgleda smiješno ali vjerujte mi da sam ja oko toga imao puno nutarnje borbe i razmišljanja. Kako da u svojoj okolini ne budem nametljiv jer sam se sada najedanput, preko noći, promijenio i kao "furam" nešto novo. No, pošto su me u zadnje vrijeme svi manje ili više upoznali u mojem obraćanju, sve manje pazim što će si tko misliti oko tih nekih izvanjskih znakova rasta moje vjere i duhovnosti.

Ili, dosta polemika sam pročitao, a i čuo različitih mišljenja, o tome da li hostiju treba uzeti direktno u usta ili se može uzeti na ruku pa da si ju onda sami stavimo u usta i sl. Svi kažu da je i jedno i drugo ispravno. No svatko ima svoje mišljenje o tome, i svatko smatra da je njegov način primanja hostije ispravniji i primjereniji. **JA ZNAM DA HOĆU GOSPODINA, ŽIVOGA BOGA U HOSTIJI, PRIMITI ČIM PRIJE I ČIM DIREKTNIJE U SEBE. DA POSTANE DIO MENE.** No, potpuno razumijem i one koji ga primaju na ruku pa si ga stavljaju u usta. Oni znaju zašto tako rade.

Razmišljajući o ovom i mnogim drugim primjerima, došao sam do zaključka da se zapravo svi mi ljudi nalazimo na različitim nivoima svoje vjere i duhovnosti, i da imamo različitu snagu i osjećaj doživljenja vjere i ljubavi u Gospodina. **BLAGO ONIMA ČIJA JE LJUBAV PREMA GOSPODINU TOLIKA DA UOPĆE O OVAKVIM STVARIMA NE RAZMIŠLJAJU. KOJI GA SAMO LJUBE.**

I ja sam toga mišljenja. Nije bitno da li je ovo i ono, ovakav ili onakav način, **BITNO JE SAMO KOLIKO LJUBIMO GOSPODINA. I BITNO JE DA TU SVOJU LJUBAV SVJEDOČIMO. DA SLUŽIMO DRUGIMA.**

Jer, na žalost, vidio sam mnoge vjernike, mnoge i iz moje župe, koji znaju sve o crkvenim običajima, koji redovno hodaju na nedjeljnu misu, redovno kleče i poštuju sve misne i druge crkvene regule, ali, **SRCE IM JE PRAZNO ZA DRUGE, NEMAJU LJUBAVI PREMA SVOJIM BLIŽNJIMA I LJUDIMA OKO SEBE.**

JEDINO ŠTO JE GOSPODIN IZRIČITO OD NAS ZATRAŽIO BILO JE DA LJUBIMO JEDNI DRUGE KAO SAMI SEBE, A NE ŠTO ĆEMO I KAKO ĆINITI U TIM RAZNIM PRILIKAMA ŽIVOTA U SVOJOJ VJERI.

A KADA DOĐEMO PRED NJEGA, ON NAS NEĆE PRVO PITATI KOLIKO SMO SE PUTA PREKRIŽILI PRIJE I POSLIJE JELA, KOLIKO SMO PUTA BILI NA MISI, DA LI SMO POŠTOVALI SVA CRKVENA PONAŠANJA I DR. NE. ON ĆE NAS PRVO PITATI, KOLIKO SMO LJUBILI DRUGE OKO SEBE ONOM ČISTOM, BEZGRANIČNOM I BESPOVRATNOM LJUBAVLJU.

A NE ZNAM BAŠ KOLIKO ĆE NAS MOĆI POTVRDNO ODGOVORITI. ZATO LJUBITE SVE

LJUDE OKO SEBE KAKO JE GOSPODIN NAS LJUBIO I KAKO JE TRAŽIO DA MI DRUGE LJUBIMO. A ONIH TEHNIČKIH DETALJA VJERE, KOJE SMO MI LJUDI SMISLILI, DRŽIMO SE ONOLIKO I ONAKO KAKO SU TO CRKVENI PROPISI PREDVIDJELI. AKO TO NE ZNAMO KAKO, UVIJEK PITAJMO SVOJE SRCE I DUŠU. DUŠA ĆE ZNATI, JER ONA JE NAŠA VEZA S GOSPODINOM I ONA ISKLJUČIVO STREMI PREMA SVOJEM STVORITELJU. SLUŠAJMO SVOJU DUŠU, PA U SVEMU TOME NEĆEMO POGRIJEŠITI. A AKO I POGRIJEŠIMO, GOSPODIN NAM NEĆE TO UZETI ZA GRIJEH.